

ELFENGEDACHTEN

Ik ben Ollowain. Ik was Ganda's vriend, voor zover het voor een elf mogelijk was om bevriend te zijn met commandante Sleuteltje. De door haarzelf neergeschreven levensloop is op wonderbaarlijke wijze in mijn handen terechtgekomen. De tekst van dit kleine boekje, dat in een oliedoek gewikkeld zat, beslaat het eerste deel van het onderhavige boek. Ganda heb ik niet terug kunnen vinden. Ze verdween in de eerste jaren van de heerschappij van trollenkoning Gilmarak over Alfenmark, maar ik heb de hoop nog niet opgegeven dat het lot dat zijzelf in haar verhaal 'Tegen het einde' beschrijft haar niet werkelijk heeft getroffen.

Op enkele plaatsen was haar tekst door water aangetast, op vele bladzijden was de inkt vervaagd. Ik heb gepoogd om hiaten zo veel mogelijk te dichten. Omwille van de leesbaarheid heb ik de tekst hier en daar aangevuld. Tegen het eind van haar notities verandert het handschrift, het wordt onrustig, gejaagd.

De gedichten die ik aansluitend wil voorstellen, vormen een hoofdstuk apart. Ik vond de beschreven bladeren van Maanbloesem met Ganda's commentaren erbij inderdaad in de schuilplaats die Ganda zelf in haar biografie aangeeft. Ganda had de publicatie van Maanbloesems bladgedichten zeer zorgvuldig voorbereid, derhalve heb ik haar toelichting en de door haar voorgestelde leeswijze van de gedichten ongewijzigd overgenomen. Wat betreft haar persoonlijke opmerkingen bij de geplakte eikenbladeren heb ik lang in dubio gestaan of ze wel voor een groot publiek bestemd waren. Mij dunkt van niet; desalniet-

temin heb ik besloten om Ganda's notities in de marge in deze uitgave op te nemen, daar ze een dieper inzicht verschaffen in haar gedachtewereld en in haar intieme relatie met Maanbloesem. Het zij nu aan de welwillende lezer om een oordeel te vellen over dit besluit.

*Was getekend Ollowain,
zwaardmeester van Emerelle en
vorst van de Snairwamark*

TEGEN HET EINDE

Ik kan ze horen graven. Het is een constant, zacht geschaaf en gekras. Ik weet niet hoe dichtbij ze al zijn. Ik denk dat ik nog een dag heb. Twee misschien. Ik maak me geen enkele illusie over wat me te wachten staat als ze mij bereiken. Elfenvorstin Alathaia staat niet bekend om haar grootmoedigheid, al helemaal niet tegenover iemand die haar heeft bedrogen en bestolen.

Hier beneden, diep in het hart van een berg in het oude Drakenland, is haar magie machteloos. Dat is de enige reden waarom ik nog in leven ben. Maar er is geen andere uitgang uit deze grot. De kloof in de bodem waar ik het water door hoor sijpelen is te smal om me erdoorheen te wurmen. Er zit niets anders op dan hier te blijven zitten wachten totdat de elfen komen. Mijn laatste uren wil ik gebruiken om mijn geschiedenis op te schrijven. Wie tussen de regels door kan lezen, zal begrijpen waarom ik een gerust gemoed heb. Ook al zou Alathaia mij doden, ik zal haar hoe dan ook verslagen hebben. Ik, Ganda, een lutin!

Ik weet het, mijn volk heeft een slechte naam, zelfs naar de maatstaven die men gewoonlijk voor kobolden aanlegt. Wij lutins zijn het enige volk dat geen eigen land kreeg toen de alfen de wereld schiepen. We trekken rusteloos van de ene plek naar de andere. We zijn goed in magie en in het opsporen van de geheime, magische paden van de alfen. We hebben de naam dieven en bedriegers te zijn. Men acht ons in staat tot elke vorm van verraad, en ik moet toegeven: het zijn maar zelden verzin-sels die men over ons vertelt.

Wij lutins reiken amper tot aan de knieën van de elfen. Ze zien ons graag over het hoofd, wat voor een dief zo zijn voordelen heeft. Maar ondanks het feit dat we zo klein van gestalte zijn, hebben we de afgelopen twintig jaarcyclus het lot van een hele wereld in een nieuwe richting gestuurd. Maar laat ik niet op de zaken vooruitlopen. Ik begin bij het begin.

Van mijn vroegste kinderjaren kan ik me weinig herinneren. Ik weet dat mijn moeder graag reisde. Ik zie haar lievelingsjurk nog voor me, bontgekleurd en met parels bestikt, net zoals de tas die ze altijd over haar schouder droeg. Om haar vinger droeg ze een ring in de vorm van kronkelende slangen. Als kind had ik daar een angstig soort fascinatie voor. Alleen het gezicht van mijn moeder, dat kan ik me met geen mogelijkheid meer voor de geest halen. Haar stem daarentegen ben ik niet vergeten, die was warm en vriendelijk.

Waar we ook heen reisden, mijn moeder leek haar rusteloosheid nooit kwijt te raken. Nooit bleven we ergens langer dan een paar dagen. Ze was een meesterlijke dievegge. Honger heb ik als kind niet gekend. Maar de angst voor het duister aan gene zijde van de alfenpaden, waar zij me zo vaak overheen droeg, heeft zich diep in mijn ziel gevreten. Het gevoel, beloerd te worden...

Ik ben dankbaar voor het spookachtige licht dat hier in de kristallen van de grotwanden flakkert. Ik doe verder geen moeite te achterhalen waar het vandaan komt. Ik ben gewoon alleen maar dankbaar. Het verdrijft het duister en stelt mij in staat deze regels neer te schrijven.

Mijn moeder heeft me de mooiste plekjes op deze wereld laten zien, zoals het melancholieke Vahan Calyd, waar in de achtentwintig jaar tussen twee koningsverkiezingen in alleen een stuk of wat holden en de wenkkrabben uit de nabijgelegen mangroven leven. Ik heb de elfensteden bezocht die diep in de ber-

gen van de Snaiwamark en van Carandamon liggen. Ik heb gezien hoe de centauren met hun kuddes door het besneeuwde Windland trokken en ik ben in Reilimee geweest voordat de trollen er huishielden en de stad nog zo rijk was dat zelfs de bedelaars zilveren schalen hadden. Ik heb de lentemist gezien die over de betoverde meren van Arcadië en over de vorstengraven van de lamassu hingen, waar dit merkwaardige volk zijn heersers levend in vastmetselt als hun tijd gekomen is. Het zou jaren duren voordat ik begreep waarom mijn moeder zoveel reisde en hoe meesterlijk ze mij om de tuin had geleid. En niet alleen mij...

Ik wou dat ik haar beter had gekend. Als ik nu aan haar denk, heb ik het gevoel alsof er een verraderlijke vloek op mij rust. Ik zie haar jurk weer voor me. En ik hoor nog duidelijk haar laatste woorden tegen mij: Ik ben even water halen.

Ik weet dat ik haar daarna nog één keer heb gezien, want ik herinner me haar tas die tussen fel rood oplichtende klaprozen aan de oever van een beekje lag. Het kistje met de ingelegde paardentanden dat er vroeger altijd in zat, was verdwenen. Mijn moeder moet naast de tas hebben gelegen. In de schaduw van de rots die aan een gehurkte beer deed denken.

Ik moet heel lang hebben gewacht voordat ik naar de beek ging. Ze had me altijd ingeprent me te verstoppen en geen kik te geven als zij er niet was. Haar moordenaars hadden kennelijk geen belangstelling voor mij; anders kan ik niet verklaren waarom ik verschoond ben gebleven.

Wat ik daarna heb gedaan, weet ik niet meer. Mijn herinnering daaraan is volkomen uitgewist. Ik zal het uitgestrekte grasland wel in zijn gelopen.

Later heb ik meermaals geprobeerd om de plek terug te vinden waar mijn moeder is gestorven. Ik wilde afscheid van haar nemen. Wilde zekerheid hebben... Had iemand zich over haar ontfermd en haar begraven of haar lijk verbrand? Werd ze voer

voor de wilde beesten? Die beek met de klaprozen langs de oever, het berkenbosje en die markante rots heb ik nooit teruggevonden. Soms vraag ik me af of ze wel echt is gestorven. Waarom kan ik me haar niet herinneren? Misschien omdat ze daar helemaal niet was geweest? Maar laat een moeder haar kind alleen achter in de wildernis?

Dit alles gebeurde in het noordelijke Windland, in een tijd waarin de centauren nog goed overweg konden met mijn volk. Het was Boras van de clan der Vorstkinderen die mij vond, verloren ronddwalend in de weidse zee van gras. Hij struikelde bijna over me, want het gras stak hoog boven mijn hoofd uit. Volgens mij was hij een beetje aangeschoten; hij rook naar gegiste merriemelk. En terwijl ik probeerde me zo klein mogelijk te maken, tilde hij me op en bekeek me alsof ik een heel zeldzame kever was.

Hij was in een opperbest humeur, informeerde naar mijn moeder, maar ik kon alleen maar onsamenhangend voor me uit brabbelen en dus besloot hij me mee te nemen.

‘Als ik het niet doe, doet een steppeadelaar het nog,’ zei hij en dat beschouwde hij kennelijk als een geslaagde grap, want hij begon bulderend te lachen.

Hij hield me in zijn arm, waarschijnlijk omdat hij bang was dat ik van zijn rug zou vallen als ik op zijn rug zou proberen te rijden. Op zijn bezwete borst kleefden graszaadjes.

‘Laten we eens even een wedstrijdje met de wind houden, kleintje. Dan vergeet je al je zorgen!’

Hij had gelijk. Terwijl hij met roffelende hoeven de schaduwen van de overtrekkende wolken achternajoeg, viel ik in zijn armen in slaap.

Zijn clan was een armzalig zootje en telde nog geen dertig koppen. Hun enige schat bestond uit een miezerige kudde paarden. Daarmee trokken ze door het land. Hun schamele bezittingen konden ze op een enkele kar meevoeren. Twee grote

koperen ketels, wat oude wapens en leren dekzeilen die ze op stormachtige dagen ter bescherming tegen de wind opzetten, dat was alles wat ze hadden. Ze leefden van de hand in de tand.

Boras vertelde dat ik voortaan een van hen was. En niemand weersprak ooit Boras. Hij was als een rots. Niets kon hem van zijn stuk brengen. Mij beschouwde hij als een geluksbode, want in de nacht van de dag waarop hij mij vond, trok een ster met een staart over de steppe in noordelijke richting, naar de Snaiwamark. Het bottenorakel van de sjamane verkondigde hem dat hem ooit een dochter geboren zou worden die de naam van zijn clan tot aan het einde der dagen beroemd zou maken.

Ik heb geen idee hoe je uit een bergje afgekloven konijnenbotten de toekomst kunt lezen, maar veel later, toen Boras al lang naar zijn voorouders was gegaan, ontmoette ik op een doendag zijn dochter Kirta. En het klopte – haar naam en die van haar echtgenoot Nestheus lagen toen op ieders lippen.

Maar destijds, toen hij mij had gevonden, behandelde Boras mij alsof ik zijn dochter was. Hij droeg me in zijn armen en hield me warm in lange winternachten. En als hij de kudde moest hoeden, nam hij me altijd mee in een met lamsvacht gevoerde zadeltas. Ik heb hem maar één keer in een slecht humeur gezien.

De winter was vol ontberingen. Ik leerde de honger kennen. En toch was ik gelukkig. Ik had voor het eerst een familie.

Mijn geluk duurde niet eens tot het einde van de winter. Op een dag kwam er een ruiter naar ons toe, een elf. Hij heette Alvias en ik voelde dat zelfs Boras bang voor hem was.

Alvias was in heel Alfenmark beroemd. Hij was een vertrouweling van de elfenkoningin, de voltrekker van haar wil.

Hij zei niet veel, maar zijn blikken maakten mij duidelijk dat ik voor hem niet meer was dan een vlieg op een mesthoop. Hoewel de winterwind aan de grens naar de Snaiwamark als een mes door het vlees van de levenden heen snijdt, ging Alvias slechts gekleed in een dunne, zwarte zijden mantel. Zijn ogen waren

blauw als de winterhemel op zo'n dag waarop de adem beviest tot knisperende kristallen. De wind speelde door zijn schouderlange haar zonder het in de war te brengen. Zijn lippen vormden een smalle streep in zijn lange, edel gevormde gezicht. Kostbaar borduurwerk zoomde de boorden van zijn mantel en van het scharlakenrode gewaad dat hij daaronder droeg. Hij was ongewapend. De ijskristallen die in de koude wind dansten, deerden hem niet. Zijn mantel, die stijf had moeten staan van de vorst, zag eruit alsof hij hem zojuist uit een klerenkist had gehaald.

Met magie was ik vanaf de dag van mijn geboorte vertrouwd, zoals alle lutins. Het was tovenarij, die Alvias onaantastbaar maakte voor de winter. Dat vermoedde ik destijds meteen al. Maar dat deed niets af aan het feit dat ik me ongemakkelijk voelde in zijn aanwezigheid. Zijn magie beschermde hem weliswaar tegen de winter, maar toch leek hij van kou doordrongen.

'Je hebt vlooien.' Dat was het eerste wat hij tegen mij zei voordat hij me meenam.

Had ik al vermeld dat wij lutins een vossenkop hebben? Ik twijfel er niet aan dat Alvias gelijk had. Hij was de hofmeester van de koningin, hoorde ik later. Waarschijnlijk kreeg hij bij mijn aanblik meteen visioenen dat ik een vlooienplaag zijn paleis binnen zou slepen. Ik was te klein om hem flink weerwoord te geven, dus probeerde ik hem te bijten. Dat was een fout die ik niet nog een keer zou begaan. Hij leek weliswaar zo stijf als een plank, maar hij was verrassend snel. Ik hapte in het luchtledige en hij sloeg me met de rug van zijn hand twee keer over mijn snuit. Het doet vreselijk pijn als je daar wordt geslagen. Ik deed weliswaar mijn uiterste best het tegen te houden, maar de tranen sprongen toch in mijn ogen. Ik was zo ontzettend kwaad. Op hem. Op de centauren, die zomaar afstand van mij deden. Op mezelf, omdat ik er niet in was geslaagd hem in zijn hand te bijten.

Alles wat ik bezat – de tas van mijn moeder, een paar amulet-

ten en een rieten fluit die Boras me had gegeven – kon met gemak in een klein dekentje worden gerold. Ik werd bij Alvias in het zadel getild. Boras drukte me nog een armband van gevlochten leren riempjes in de hand. Die heb ik jarenlang bij me gedragen, totdat ik hem ben verloren in de bibliotheek van Iskendria.

Het kon Alvias geen lor schelen dat ik het koud had. Hij zei geen stom woord, en zijn zwijgen was nog erger dan de kou.

En zo reed ik met de elf over een besneeuwde vlakte onder de grijze winterhemel. Het was onprettig vóór hem in het zadel te zitten. Ik probeerde van alles om een comfortabele zithouding te vinden, maar ofwel de zadelhoorn ofwel de gesp van zijn riem drukten tegen me aan, en anders bungelden de teugels wel voor mijn gezicht. Hij had een arm om me heen kunnen slaan en me tegen zich aan kunnen drukken, maar hij vermeed zelfs zo veel mogelijk mij aan te raken. En echt, ik had heus niet meer vlooiën dan de centauren. Er was geen enkele reden voor hem om zich zo bars te gedragen.

We waren al minstens een uur onderweg toen ik het eindelijk waagde hem aan te spreken.

‘Waar breng je me naartoe?’

‘Naar het Hartland.’

‘Waarom? Daar wil ik helemaal niet naartoe.’

‘Dat is een bevel van Emerelle, mijn koningin. En zit nou eindelijk eens stil, anders bind ik je tot een bundeltje bijeen en gesp je achter het zadel vast!’

Het horen van de naam van de koningin verontrustte me meer dan het vooruitzicht tot een pakketje te worden samengebonden. Ik had veel wonderbaarlijke dingen gehoord over het hof van de elfenkoningin. Maar hoewel de burcht in het Hartland vast en zeker de mooiste plek in heel Alfenmark was, was mijn moeder er nooit met mij naartoe gereisd. Ik kan me ook niet herinneren dat ze het ooit over de koningin heeft gehad. Ik was

enerzijds nieuwsgierig om dat wonderbaarlijke paleis te zien, maar tegelijkertijd was ik er bang voor. Ik was me terdege bewust hoe de meeste volkeren van Alfenmark over ons dachten. En Alvias liet me duidelijk genoeg merken wat me daar te wachten stond. Bovendien stond Emerelle niet echt bekend om haar hartelijkheid. Al met al was ze een rechtvaardige koningin, maar ze kon soms ook ineens grillig zijn. Een paar jaar eerder had ze haar beste vriendin naar de Gebroken Wereld verbannen, een oord dat voor andere bewoners van Alfenmark onbereikbaar was, zo verlaten dat je er gek zou moeten worden. Waarom wilde zij me zien? Wat wist ze eigenlijk over mij? Kwam het door mijn moeder? Bestond er misschien een vete tussen haar en de koningin? Hoe langer ik daarover nadacht, hoe onrustiger ik werd.

Vlooiën voelen het als je bang bent. Dan worden zij ook onrustig en komen in beweging. Eentje stak me in mijn nek. Ik begon me te krabben en bewoog in het zadel heen en weer. Toen ik die kwelgeest eindelijk te pakken had en hem met een grote boog de sneeuw in schoot, toomde Alvias zijn paard. Hij sprong uit het zadel.

Ik vermoedde al wat er komen ging en probeerde van het paard te springen, maar die elfen zijn gewoon griezelig. Ik ben echt behoorlijk vlug, maar toch wist hij een voet van me te pakken te krijgen. Hij drukte me met mijn snuit naar voren in de sneeuw. Ik trappelde en vloekte, maar hij was gewoon te sterk. Mijn weerstand was net zo nutteloos als die van de vlo die ik zojuist aan zijn ijzige lot had overgelaten.

Hij bond mijn handen en voeten bij elkaar en stopte me in een zak, zodat alleen mijn hoofd er nog uit stak. Vervolgens gespte hij me op zijn zadeltas vast.

Al kon ik amper nog bewegen, ik wilde me nog niet gewonnen geven. Wij lutins zijn erg bedreven in het weven van magieën, wat vaak genoeg onze enige bescherming is. Mijn moe-

der heeft mij geen enkele echt opzienbarende magie bijgebracht, ik was er destijds nog niet rijp genoeg voor en bovendien was zij – volstrekt ten onrechte – van mening dat ik nogal opvliegend van aard was. Maar ook kleinigheden kunnen iets groots teweegbrengen, als je het juiste ogenblik maar afwacht.

Ik had alle tijd om me op mijn wraak te bezinnen. Alvias reed bijna de hele dag door, totdat hij een ondiepe rivier bereikte die tussen glooiende heuvels verstopt lag. Kale berken stonden langs de oever. Her en der woekerden zwarte braamstruiken. In het laatste daglicht bereikten we een brede landtong met kiezelzand die tot diep in de rivier uitstak. Er waren palen in de grond geslagen waar buffelschedels op gestoken zaten. Flarden stof en leer wapperden in de winterwind. Er stond een wirwar van eenvoudige roodbruine schalen en kruiken. Half verborgen in de sneeuw ontdekte ik wat gedroogde bloemen.

De palen vormden een cirkel van zeker twintig schreden in doorsnede. Toen we de offerplaats van de centauren betraden, gingen mijn haren overeind staan. Ik voelde duidelijk de macht van de magie die hier aan het werk was. Met mijn moeder was ik vaak op dergelijke plekken geweest. Midden in de cirkel lag, onzichtbaar voor het oog, een grote alfenster, een plek doordrongen van magie waar zeven alfenpaden elkaar kruisten. Hier kon je een poort openen en de gouden paden betreden die door het Niets liepen. Zo kon je binnen een paar tellen vele honderden mijlen reizen. Je kon zelfs in andere werelden terechtkomen, als je de weg kwijtraakte. En wie zijn magie onvoorzichtig weefde, die kon zelfs naar de toekomst worden gevoerd; een reis waarvan geen terugkeer mogelijk was. En als je niet onsterfelijk was zoals de elfen, dan kostte zo'n fout je alle vrienden die je op de wereld had.

Alvias ging bedachtzaam en geconcentreerd te werk bij zijn poging de poort naar het Niets te openen. Ik merkte aan hem dat hij bang was een fout te maken. Wat een verschil met mijn

moeder! Die had de machtswoorden altijd zo zelfverzekerd uitgesproken en haar magieën met het gemak van de meester geweven. In vergelijking met haar was de hofmeester der elfenkoningin een stumper. En omdat hij mij niet had gekneveld, zei ik hem ook hoe ik over zijn toverkunst dacht.

Dat leverde me alleen maar nog een klap op mijn snuit op.

Maar zoals gezegd, wij lutins zijn allemaal begaafde tovenaars en ik had urenlang de tijd gehad om te bedenken hoe ik Alvias kon laten boeten.

Had ik al vermeld dat de elf helemaal nergens naar rook? Alleen zijn mantel bevatte een spoortje parfum. Misschien had Alvias wel een geliefde. Dat met die geur wilde ik eens even danig veranderen.

Mijn moeder had altijd beweerd dat je, wanneer je vreemdelingen ontmoette, je maar het beste net zo kon ruiken als zij. Dan waren die vreedzamer, volgens haar. Het klinkt misschien raar, maar mijn moeder en ik waren veel op reis en we ontmoetten daarbij soms heel merkwaardige wezens. Reuzen met een stierenkop, otters die de gestalte kunnen aannemen van een elfenmeisje, maar die ook dan nog naar vis stinken, de spinmannen uit de Maanbergen, van wie gezegd wordt dat de moeders hun jongen in bergkloven gooien als ze er te veel ter wereld brengen, centauren die woest krijgertje spelen met het hoofd van hun vijanden... Ik zal in elk geval nooit vergeten hoe ze ooit een sneeuwleeuw verdreef door de geur van een hoornschildhagedis aan te nemen.

Al die ontmoetingen hadden we overleefd, dus ik ben geneigd te geloven dat mijn moeder gelijk had. Ze had mij een magie geleerd waarmee je elke geur kunt nabootsen, zolang je die maar ten minste één keer in je leven hebt geroken.

Alvias was de juiste figuur voor de geur van half verrotte visenkoppen. Zelfs de ratten lopen daarvoor weg. Het was overigens de bedoeling dat hij er maar heel vaag naar zou ruiken,

zo'n geur die komt en gaat en waarbij je nooit zeker weet of hij er nou is of niet. Bij een te opdringerige geur zou mijn wraak al snel ontdekt worden. Bovendien wist ik niet hoe lang mijn reis met Alvias zou duren. Hij zou zichzelf niet ruiken, maar ik zou die stank de hele tijd in mijn neus hebben en wij lutins hebben een behoorlijk gevoelig reukorgaan.

Eindelijk kreeg Alvias het voor elkaar en een boog van gouden licht verhief zich uit de sneeuw. Achter de boog was een lichtend pad te zien dat door het duister leidde.

Ik besloot nog even te wachten. Toen we over het pad van licht reden, had ik het gevoel dat we beloerd werden door iets dat zich schuilhield in het duister. Ik kon weliswaar niks ontdekken, maar ik wist zeker dat er daar iets was, net buiten mijn gezichtsveld.

Ook de hengst voelde het. Hij werd schichtig. En Alvias had de grootste moeite om het paard onder controle te houden. We hoefden maar een paar stappen over het pad van licht te lopen, maar het kwam mij voor alsof we een eeuwigheid onderweg waren. Eindelijk gingen we door een tweede gouden poort. Voor ons verhief zich een steile heuvel met gras. Het was hier veel warmer. Door wat besneeuwde plekje's her en der staken de eerste bloemen al naar buiten.

Alvias zei niets, noch over de reis, noch over waar we ons bevonden. Hij liet de hengst de heuvel afdraven en reed de invalende schemering tegemoet. Ik keek om me heen en hoopte iets te ontdekken dat me zou verraden waar we ons bevonden. Tevergeefs.

Al snel bereikten we een groot bos, en we werden opgeslokt door de nacht. De grote elfhengst draafde met de zekerheid van een slaapwandelaar door het kreupelhout. Telkens sloegen er kleine takjes in mijn gezicht, maar Alvias en het paard hadden nergens last van. Dat herinnerde me weer aan mijn wraakplannen.

Ik weefde mijn magie. Die vervloekte knol voorzag ik in één moeite door ook van een nieuw geurtje.

Toen we eindelijk het bos weer verlieten, viel ik in slaap en ik droomde geloof ik over vissen. Het volgende wat ik me herinner is een met fakkels verlichte binnenplaats. Boven ons strekte zich een prachtige sterrenhemel uit.

Een faun op bokkenpoten hield Alvias' hengst bij de teugels vast. Hij trok een gezicht en haalde zijn neus op. Toen rolde hij met zijn ogen en hij wierp me een blik toe alsof we een geheimje deelden. Hij zei niets, maar hij keek Alvias wel na.

De hofmeester was afgestegen en maakte een buiging voor een elfin die ik, hoe ik mijn nek ook uitstak, alleen van achteren kon zien. Ze was kleiner dan Alvias en droeg een lindegroene, mouwloze jurk met opstaande kraag. Haar haar was licht gekruld en reikte tot aan haar schouders. Een paar bloesemfeeën dansten om haar heen en speelden met haar lokken. Ik rook vanille en boomhars.

'Mijn arme Alvias. Ik geloof dat de reis inspannender is geweest dan verwacht. Hebben de centauren je uitgenodigd voor een van hun beruchte feestmalen?'

'Ze waren niet opdringerig maar evenmin onbeleefd,' antwoordde hij stijfjes.

'Ik kreeg de indruk dat ze je een oud haringvat als ereplaats hadden aangeboden.'

Ik zag dat Alvias zijn voorhoofd fronste. Kennelijk was het hem een raadsel wat de elfin bedoelde. Mijn magie was gelukt! En hij had er geen idee van, hij kon zichzelf niet ruiken. Ik moest op mijn lippen bijten om niet hardop te giechelen.

'Hoe is ze?' sneed de elfin een ander onderwerp aan.

'Een lastige blaag. Zo'n kind heeft hier aan het hof niets te zoeken, majesteit.'

Idioot, dacht ik. Het liefst had ik hem nog een paar wratten in zijn gezicht getoverd. Maar toen drong ineens tot me door

hoe hij de elfin had aangesproken en van angst liepen de rillingen over mijn rug. Hij had majesteit tegen haar gezegd! Daar stond niemand minder dan Emerelle, de koningin van Alfenmark. De machtigste tovenaars ter wereld. Ze had vast doorzien wat ik Alvias had aangedaan.

‘Je vergist je, vriend. Dit is precies de plek waar ze thuishoort. Ik zeg je, op een dag zullen wij allemaal...’ De koningin begon te fluisteren en hoe ik mijn oren ook spitste, ik kon geen woord meer verstaan. Ten slotte draaide ze zich om en kwam naar mij toe.

Ik wilde weglopen, maar Alvias had me zo stevig vastgesnoerd dat vluchten uitgesloten was. Dus sloot ik mijn ogen en deed alsof ik sliep. Dat hield ik zo’n vijf hartslagen lang vol, toen moest ik knipperen. Dat heb ik nou altijd. Mijn nieuwsgierigheid wint het altijd van mijn verstand, en dat heeft mij meer dan eens in de problemen gebracht! Ik had nou eenmaal geen idee wat me te wachten stond.